

A close-up photograph of a yellow flower, possibly a rose, with a prominent thorn. The flower is in the center, and the thorn is on the left. The background is dark and out of focus.

**Jóllehet a föld tövist
és bogáncskórót is
terem...**

**... de
a bogáncskóró is
virágzik a rózsák
pedig eltakarják
töviseiket!**

Mindnyájan az öröm és a boldogság légkörében szeretnénk élni, ám az öröm forrásai minden erőfeszítésünk ellenére ürességgel keverednek. Ehhez hozzájárul a létbizonytalanság, a kilátástalan jövő, a növekvő munkanélküliség s az élet megannyi nyugtalanító problémái, melyek felborítják lelki világunkat. Hol találhatunk hát igazi örömet, igazi boldogságot? Az élet nem csak nagy áldozatokból és rendkívüli teljesítményekből áll, hanem sokkal inkább apró dolgokból. Gyakran az apró örömforrások felismerése segítene a maradandó örömök megtapasztalásában. Az élet számos jelentéktelen eseményei, és a szívből fakadó előzékenység építik föl – mint megannyi téglá – a boldogságot. Ha felébredtünk s ránk sütött a nap, hálát adhatunk mindennapi kenyerünkért, vagy ha valaki értékeli, hogy élünk és létezzünk – vajon nem ok-e az öröme? Az öröm forrásai bennünk találhatóak, csak fel kell ismernünk őket.

EREDETILEG NEMES ERŐKKEL és egészséges gondolkodással rendelkezett az ember. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak, de az engedtlenség megrontotta ezeket az erőket és tulajdonságokat, s a szeretet helyét az önzés foglalta el. A bűn következtében az ember erkölcsi természetére annyira meggyengült, hogy saját erejéből képtelen volt ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglya lett és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve, közbe nem lép.

Büntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összeköttetésben állt azzal, akiben van a „*bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve*” (Kol 2:3). A bűnbeesés után azonban többé nem lelta örömét a szentségben, s egyre inkább elrejtőzött Isten jelenléte elől.

A meg nem újult szív ma is hasonló állapotban van. Miután nem él összhangban Istennel, nem is talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tudna örülni Isten jelenlétének, visszariadna a szent lények társaságától. Még ha szabadon léphetne is be a mennybe, nem volna öröm számára. Az önzetlen szeretet, mely ott uralkodik, s mely a legszorosabb összeköttetésben áll Isten végtelen szeretetével, nem találna visszhangra szívében. Gondolatai, érdekei és indokai épp az ellentétét képeznék azoknak, melyek a menny ártatlan lakóinak szívét uralják. Zavaró hang lenne a menny összhangjában. Kínszenvedés volna számára a menny s vágyakozna elrejtőzni. Az elől, Aki maga a világosság s minden öröm és boldogság központja.

Nem Isten önkényes határozata zárja ki a gonoszokat a mennyből: alkalmatlanságuk folytán önmagukat zárják ki a boldog közösségből. Isten dicsősége reájuk nézve emésztő tűz volna. Inkább választanák a pusztulást és a halált, csakhogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, Aki értük a kereszten meghalt.

Élet Krisztussal és Krisztus nélkül

LEHETETLEN, hogy saját erőnkől kimene-külhessünk a bűn örvényéből, melybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk. „*Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki!*” (Jób 14:4). A nevelésnek és a képzésnek, az akaratfejlesztésnek és az igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie: felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös

ember a szentség állapotába juthat.

Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni. Az embernek új szívet, új vágyakat, új indokokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson. Végtelen tévedés azt hinni, hogy csak azt a jót kell bennünk tovább fejleszteni, amivel már természettől fogva rendelkezünk. Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmaságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük,

és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örök-kévaló alapelveire épültek. Hiába álmodoznak az emberiség haladásáról, hiábavalók az emberiség megmentésére irányuló törekvések, ha az elesett emberi nem segítségének és reménységének egyedüli forrását figyelmen kívül hagyják. „*Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá!*” (Jak 1:17). Isten nélkül nincs kiválóság vagy tökéletes jellem, és az Istenhez vezető egyedüli út: Krisztus. Ő maga mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam!*” (Jn 14:6).

Isten szeretete az ember iránt

Isten szíve a halálnál is erősebb szeretettel vágyakozik földi gyermekei után. Fiának feláldozásával a menny minden gazdagságát kiárasztotta ránk egyszeri, tökéletes ajándékként. A Megváltó élete, halála és közbenjárása, az angyalok szolgálata, a Lélek esedezése, az Atya mindenekfelett és mindenekben való munkálkodása, a mennyei lények szüntelen és lan-kadatlan figyelme - mind-mind szükségesek az ember megmentése érdekében.

Gondolkodjunk sokat az értünk hozott csodá-

latra méltó áldozatról. Próbáljuk valóban értékelni azt a mérhetetlen munkát és erőfeszítést, melyet a Menny az elveszettek megtalálására és az atyai házba való visszavezetésére fordít.

Az igazságban járók mindent felülmúló jutalma, a menny öröme, az angyalok társasága, Istennek és az ő Fiának szeretete és személyes közössége, valamennyi képességünk nemesedése és növekedése az örökkévaló korszakokon át - vajon nem jelenthetnek-e elég erős ösztönzést és bátorítást számunkra ahhoz, hogy haladéktalanul és teljes szívünkéből odaszenteljük magunkat Teremtőnk és Megváltónk szolgálatára?

A jónak Ellensége úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy - minden bizonyágok ellenére - félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják Őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzelik Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják Őt; olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéletével. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyékot.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de azért mindig szeretettel beszélt. A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságtalan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömét nem rontotta el hibába. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Sohasem ítélte el emberi gyengeségeket, de a legkeményebben megróttá és elítélte a képmutatást, a hitetlenséget és igazságtalanságot; de ezt is könnyes szemekkel és fájdalmas hangon tette.

A MÁSIK OLDALON pedig ott van a gonzság folytán bekövetkező IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS, amelyet kijelent lgéjében a bűnre vonatko-

zón: az elkerülhetetlen istenítélet a jellemünk lealacsonyodása és a végső pusztulás. Vajon nem elégséges figyelmeztetések-e mindezek számunkra, hogy felhagyjunk Sátán szolgálatával?

TEHETETT-E VOLNA MÉG TÖBBET ÉRET-TÜNK? Semmibe vegyük talán Isten kegyelmét? Megváltónk öröme az elesett emberek felemelése és megváltása volt. Ezért saját élete sem volt drága előtte, hanem elszenvedte a keresztet, és nem törődött a gyalázattal. Az angyalok is így munkálkodnak mások boldogságán. Ez az örömük. Amit a büszke és önző szív lealacsonyító szolgálatnak tekint, tudniillik szolgálni a bűnbe süllyedt, jellemben és rangban mélyen alatta állóknak, éppen az képezi a büntelen angyalok munkáját. Az egész mennyet ugyan az lelkület hatja át, ami Krisztus önfeláldozó szeretetében is megnyilatkozik, ebben rejlik a menny boldogsága.

Törekedjünk ugyanolyan szeretetre irányta, mint amellyel Ő szeretett bennünket! Éljük mindazokkal a kegyelmi eszközökkel, melyekről gondoskodott számunkra, hogy átalakulhassunk az Ő hasonlatosságára, hogy helyreállhasson közösségünk a szolgáló angyalokkal, s hogy összhangban és közösségben élhessünk az Atyával és a Fiúval.

„Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” Róma 5:7,8.

Bővebb ismertető anyag vallási és egészségügyi témákról a következő címen érhető el:

HETEDNAP ADVENTISTA
REFORMMOZGALOM

6760 Kistelek, Pf.:3.
e-mail: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu